

[Brixtofte.]

forædling i denne form og under den forudsætning, at det skal betyde, at der bliver 10 til 12 flere beskæftiget inden for det område. Det er jo sådan i dag med reglerne for materialtoldgodtgørelse, at hvis man køber råvarer i tredjelande, så skal man betale told, når man importerer det. Til gengæld kan man, hvis man eksporterer varerne igen bearbejdet til tredjelande, få godtgjort tolden for importen af råmaterialerne. I stedet for denne ordning ønsker man ifølge EFs direktiv, at man tillader toldfrihed ved import fra tredjelande mod til gengæld at kontrollere, at man så ikke anvender større mængder end det, man har indført toldfrit. Til gengæld får man lov til at opkræve et depositum svarende til toldens størrelse. Så har jeg forstået det sådan – og jeg vil godt have det bekræftet af ministeren – at det bliver sådan efter en ny ordning, at når man så eksporterer varerne, så får man godtgjort sit depositum i takt med, at man har eksporteret mængder svarende til den mængde råvarer, man har importeret.

Med andre ord er der tale om, at man ved at gå over til nogle nye regler i virkeligheden gør præcis det samme som i dag, præcis det samme. Men bare fordi man ikke må kalde det for materialtoldgodtgørelse, men skal kalde det for depositum, ja, bare derfor må man ikke anvende de nugældende danske regler. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget skulle de nye regler, der i realiteten ingen forskel giver i forhold til i dag, betyde, at der skal ansættes 10–12 mere inden for det område. Samtidig med at man skriver i en betænkning om toldvæsenets arbejde og organisation fra maj 1976 på side 55:

»Efter overgangsperiodens udløb vil der kun kunne ydes toldgodtgørelse ved udførsel til tredjelande og for tredjelandsmaterialer, hvorefter antallet af bevillinger må forudses reduceret til godt halvdelen«.

I forvejen har det forhold, at vi har fået en toldunion, og at der er kommet en særlig materialtoldgodtgørelsesordning i forhold til EF-landene, hvor vi ikke mere har told, betydet en besparelse i personalet. Nu skal vi alligevel netto ansætte 10–12 mere inden for det område som følge af, at man går over til nogle regler, der i realiteten er nøjagtig de samme som de regler, der er gældende i dag. Man skal bare kalde tingene ved et andet navn.

Derfor synes vi i venstre, at det ikke kan være rigtigt, at man umiddelbart accepterer disse nye regler med dette krav til mere personale. Vi er i venstre ikke i tvivl om, at man måske på andre områder inden for toldvæsenet har behov for mere personale, at man alt i alt har behov for mere, og vi mener derfor, det er forkert, at man binder 12 mennesker mere til et arbejde, som i realiteten er nøjagtig det samme som det, man udfører i dag.

Ove Jensen (FP):

Jeg kan tilslutte mig hr. Camres udtalelse om, at vi er ophørt med at føre en økonomisk politik herhjemme. Det viser tallene på betalingsbalancen og statsfinanserne også med al tydelighed. Hvis dette lovforslag om ændring af toldloven vedtages uændret, som det her er fremsat af ministeren for skatter og afgifter, så har folketinget fremover ingen indflydelse på hverken toldtariffer, nedsat told eller toldfri indførsel. Det, der er tilbage, når De europæiske Fællesskaber har truffet deres bestemmelse, tager skatteministeren sig af ved de bemyndigelser, der er tillagt ham bl. a. i §§ 3 og 4.

Fremskridtspartiet er imod sådanne ministerbemyndigelser, og vi vil formentlig under lovforslagets videre behandling stille ændringsforslag gående ud på, at det er folketinget, der fastsætter de bestemmelser, der skal gælde vedrørende indførsel af varer.

De ændringer i toldloven, der er nødvendige af hensyn til vort medlemskab af fællesmarkedet, må vi acceptere. Vil man have fordelene, må man også tage ulemperne med. Men det er et spørgsmål, om vi ikke i nogle tilfælde er for imødekommende over for EF, f. eks. med forslaget § 1, nr. 13, om ændring fra materialtoldgodtgørelse til bestemmelser om aktiv og passiv forædling. Det forekommer ikke rimeligt, at vi for at opfylde bestemmelserne i et EF-direktiv skal have mere administration herhjemme, end vi har i forvejen. I dette tilfælde er der tale om en ekstraudgift på over 1 mill. kr., og man kan stille spørgsmålet, om det i alle tilfælde er nødvendigt at efterkomme sådanne direktiver til punkt og prikke, når de reelt kun giver mere besvær og flere udgifter for både myndighederne og erhvervslivet og dermed i sidste instans for skatteyderne.

Hvad gør de andre EF-lande, specielt de store lande? Opfylder de alle direktiverne?